

Iz dimnika se je valil gost dim in se dvigal v vijugastih kolarjih gori proti vinogradu, odkoder je ravno prihajala Manica s košaro v roki.

„Kaj pa ti nosiš na vse zgodaj?“ ji je zaklical Jakob in obstal pred hišnimi vrati.

Manica se je zasmejala.

„Par grozdov sem odtrgala,“ je dejala, ko je prišla do njega.

„Prav, prav,“ je zadovoljno prikimal Jakob. „Le skrbno pripravite s Cilo, da ne bo manjkalo ničesar. Hrušek sem nabral že jaz, v gornji sobi so na omari, pa postavita vse lepo na mizo, da bo vse pripravljeno, ko prideva.“

Sem od hleva je prišla gospodinja Cila z golido mleka, in zagorel obraz ji je žarel v žarkih jutranjega solnca.

Takrat je pozvonilo gori nekje v hribih in takoj nato je zapel zvon tudi na nasprotni strani.

„Glejta, glejta,“ se je nasmehnil Jakob — „zaspana Kunigunda hoče prekositi našega Ambroža. Kako to klenka! In ko bo odzvonilo že po vseh podružnicah, se bo spomnil šele naš Florjan, da je treba potegniti tudi v Zlatem polju.“

In čez pol ure je stal pred hišo koleselj, osnažen kakor že dolgo ne, in na rdečkasti odeji je sedel Jakob Klander ves prazničen; prižgal si je viržinko ter veselo pogнал . . .

(Dalje prihodnjič.)

Dementij:

Zimski večer.

Nocoj je v zraku tako sanjavo,
 polagoma krog mene sneži —
 in moja duša čuti daljavo
 in je vsa čista zopet kot ti . . .

In tiho padajo bele sanje,
 že je vse belo kroginkrog —
 in tiho pada odpuščanje
 na mojo dušo iz tvojih rok . . .

stopnicah navzgor, da bi prej prišel na stolp in razpodil krakajoče gavrane. Že se je bližal vratom, ki so peljala na stolp, in pred vrati je s strahom zagledal velikansko kačo, ki je kakor mrtva ležala mirno, zvita v klopčič, na zadnji stopnici. Ni se ganila, ko je stopil poleg nje kralj. Bila pa je to kača-kraljica.

Kralj je odprl vrata. Kača-kraljica pa je oživila in se splazila na stolpno streho. Lezla je tja k Mehitinemu telesu, ki je ostalo nedotaknjeno. Ob Mehiti pa je ležala harfa. Kača-kraljica je lezla čez strune, ki so zapele najlepšo pesem kesanja. Nato se je zvila ob Mehitini glavi v klopčič, dvignila glavo in iz njenih oči je pri- tekla krvava solza. In kača-kraljica je rekla: „Ker nisem hotela tvoje solze ljubezni, Mehita, točim zate solzo kesanja.“

Kralj pa je stal nepremično ob vratih. Okrog glave so mu frfotali črni gavrani, ki so utihnili ob njegovem prihodu. Ko je slišal kralj besede kače-kraljice in videl odprte svete oči svoje hčere in njena rožna, nedolžna lica, je glasno zajokal, padel z vso težo na tla in poljubil hčerine noge. Ob poljubu mu je počilo skesano srce. Ob poljubu so se oglasili zopet gavrani in njih pesem je donela čez širno polje, vesela pesem. Na nebu pa so se prikazale tri svetle zvezde: Mehita, Sima in kralj.

A. Debeljak:

Zimski poldan.

Starke smreke veje sklanjajo
k peščenim tlom zasneženih skalin
in sanje strmoglave sanjajo,
zavite toplo v snežni hermelin.

Prek ravni za kanafas se nov
srebri preproga čistih svilenin;
vanj tkalec solnce tke blestečih snov
draguljev dragih, zvezdnih vezenin.

